Béres Attila

# *Fragment*

... majd sokáig nem derül ki, hogy miért nem ír az író. Olyan ez, mint amikor a kertész pincében gombát termeszt, vagy a szónok horgászik, vagy a politikus hosszan magába tekint. Az élet mindenféle tanulsága egy nagy agyaghegyben lapuló morzsa, és ami kibányászható lenne belőle, azt mostanában szövegnek nevezik, értelmezhető keretben foglalása reménytelen, a posztmodern militáns hadoszlopai megsemmisítő cunamiként söpörték el a menthető folytatás lehetőségét... ó, a felismerhetőség, a megindító értelem, az egyenes szórend, a köznapi Goethe, és Aranybeli Madáchok, és hol vannak a filozófusok örök érvényű s egyúttal használhatatlan axiómái ... egyáltalán, mikor lesz hajlandó a világ magához térni.

... talán naplók, ez a földhözragadt műfaj még bírna valami kis örökítő tartalékkal, ha csekély józan ésszel permetezhető táphoz jutna, óvatosan, feltűnés nélkül, lassú, hosszú távú túlélésre tervezve. Az esélyt, ne legyél naiv, a technikai fejlődés ördögi gyorsulása eltörli pillanatok alatt. Jó, hát napló, poros és megzápult műfaj, vagyis kiszáradt forma...

... reggelre a polc félig elengedte magát, zajongás nélkül a lassú megsemmisülést választotta, a padlóra csúszott róla valahány év füzetnaptára, elkezdett naplók, régi megbarnult jegyzetek, közte a félbehagyott tanfolyam sokvonalas gyorsíró füzete, háztartási könyvecske a krumpli korabeli történelmi fontosságú árával, elmosódott jegyzetek, melyek majd beilleszthető forrásul szolgálnak a készülő életműhöz, hogy fontos vagy, fontosak a gondolataid, rengeteg üres lap, pofádba röhög az évtizedes befejezetlenség papírszőnyege ...

A rossz ébredéssel kezdeni egy naplóbejegyzést nem szerencsés, de talán elkezdi a feltámadást, bár ha agymunkával jár, elrontja az egész napot.

Rosszul ébred, és tennivalói lesznek. Amik a kelleténél korábban előjönnek.

Egy álombeli visszamaradt figurát feljegyzésre méltónak találni? Az illető semmilyen jelentőséggel nem bírt az életében, mégis napokig eszébe jutott a dolog, még most hajnalban is, megtámadva az első pisilés hozta megkönnyebbülés örömét.

Kinyitja a szemét, és az első gondolat meghatározza az utána következőket. Ha nem is gondolat, csak valami reflex, viszketés, lefordulás az ágyról és sehol egy kis kávéillat, madárcsicsergés vagy elzúgó

motorkerékpár, olyasmi, ami picit beljebb taszítana a kezdéshez. És olyan nincs, hogy semmi ne kövesse azt a rossz ébredést. Valami mindig jön.

Éjszakai gatyában az íróasztalhoz ment, oldalt hever a kézzel írott betelt napló, ezerkilencszázvalamennyi, fent olvashatóan indul az oldal, aztán züllenek a sorok, és a lap aljára a betűk egymásba zavarodnak. Egyszer összeveszett a testvérével, és bár biztos volt az igazában, vesztesen került ki a vitából. A bejegyzésből nem derül ki, talán egy felborult pohár miatt? Oda van írva a dátum is, persze év nélkül, az időbeli pillanatra és minden pillanatra emlékezni fogunk. Ez a vakbélgyulladás előtt vagy utána volt. Lejjebb három sor: valaki nem fogadta a köszönését, ez vajon mi lehet: észrevétlenül megromlott viszony, akaratlan sértés, figyelmetlenség, egyáltalán, mért kell egy ilyen hülyeséget feljegyzésre méltónak találni? Az illető semmilyen jelentőséggel nem bírt az életében, mégis napokig eszébe jutott a dolog, és most előjön ide. Colitis műtét, három nap intenzív osztály, bár ma inkább őrzőnek mondják....

Felébreszti a laptopot, utolsó nyitott szöveg félbehagyott mondattal. Hogy is volt? Mikor lesz ebből jótékony feledékenység.

Egyáltalán, ki ír naplót? Mért írnak naplót? Az egyszerű ember leírja a sérelmeket, lelki hullámzásokat, csalódást, sikertelen fogyókúrát, vagyis azt inkább mégse. Sokuknál nincs kinek elpanaszolni a velük esett igazságtalanságok okozta szenvedést. Ide tartoznak a kórleírások, utazás közbeni ficamok, kellemetlen kalandok elszálló személyzetek modortalan tízmásodperceivel, az agyban fészkelődő szurkapiszkák, bénán indult flörtök feleséggel-férjjel a háttérben, mit láttam én ezen a löttyedt izén, uramisten ...

de miért kellett ezeket feljegyezni ... ?

Napló. A tudósnak rögzítenie kell, meddig döglődik egy egér a kísérleti vakcina fejlesztése során, és mit lehet ebből kihozni, phd, mégpébb-méghább-mégdébb jövőigéret... és akkor a legtarkább a művészetek világa. Ott osztályok, fakkok vannak, vertikálisan és horizontálisan, mintegy mátrixba foglalt rend szerint váratlan változókkal. Plusz a kanonizáltság fokozatai, állandó mozgásban. Hitelesítés, szépítés, emlékezet csusszanások, szégyenek, tévedések temetgetése, saját utólag büntetett figyelmetlenségek aljasságok mélyre ásása önmarcangoló tévhites és valóságos vallomások és egészen az ordas hazugságokig, tiszavirágnyi emelkedések, és az egészet BECSOMAGOLNI, mert az a legfontosabb, a csomagolás technikája, mert csomagolni kell, a nüanszok idővel szelídülnek vagy összeolvadnak, de soha nem szabadna találkozniuk a végtelenben mint Bolyai vagyis inkább Euklidesz párhuzamosai... fékezd magad ...

A buddhista azon dolgozik akár önnön boldog sanyargatása árán, hogy megmeneküljön, ne kelljen, ne kelljen újjászületnie... csak ne kelljen újjászületnie ebben a világban ...

A padlón heverő papírokon rögzített nevezzük információnak a kezelhetetlen zagyvaságot is, a lehetőség tekintetében nem alacsonyabb rendűbb mondjuk a Panonhalmi Apátság könyvtárában felhalmozott kultúrtörténeti, történelmi és társadalmi értelemben felbecsülhetetlen értékeknél, hiszen soha nem derül ki, hogy az ott, abban a gyűjteményben lévő kincseket érő anyagok az emberiség jobbulása, mi több, túlélése szempontjából tartalmazzák-e az emberiség üdvözülésének megoldóképletét...

jelentőséggel bíró bejegyzések: Lord Hammerstock estélyt adott engem is meghívtak végre és ott francia négyest táncoltam az ifjú herceggel aki hajnalban kocsiba szállt és többé nem láttam az osztályfőnök pofonját meg kell bosszulni C pattanás elleni krémje nem használ holnap megmondom H-nak hogy velem ezt nem lehet a laborjelentésből kimaradtak a sugárzásértékek becsapott a zöldséges ...

Nahát, itt meg Füst Milán naplója az életgyűjtemény papírkupac alján megrongált állapotban, a negyven évből csak az első kettő kötet, hogy lehetett elfelejteni, hiszen a súlya majdnem agyon nyomasztotta „egykor”... elégetni kiadni elégetni kiadni elégetni kiadni ... és a Mesternél ez nem bizonytalanság volt, nem ám...